

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af § 2, § 2 i den ændrede affattelse, §§ 3-7, ændringsforslag nr. 2, § 8, således ændret, §§ 9-11, ændringsforslag nr. 3 om en ny affattelse af § 12, § 12 i den ændrede affattelse, §§ 13-15, ændringsforslag nr. 4, § 16, således ændret, §§ 17 og 18, ændringsforslag nr. 5 om en ny affattelse af § 19, § 19 i den ændrede affattelse, ændringsforslag nr. 6, § 20, således ændret, og §§ 21-28 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om mineralske råstoffer i Grønland.

(Lovforslaget (nr. 113) findes i tillæg A. sp. 2313, fremsættelsen i tidenden sp. 2065).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Carl P. Jensen: Da folketinget i november 64 fik forelagt forslag til den nugældende lov om mineralske råstoffer i Grønland, var det et lovforslag, der var resultat af et meget grundigt forarbejde. Hidtil havde de økonomiske og juridiske principper, der var nedlagt i loven af maj 1960 om efterforskning og indvinding af råstoffer i Danmarks undergrund, også været gældende for Grønland, men som det allerede blev antydet, da vi forhandlede om 1964-lovforslaget: de senere års øgede interesse for Grønlands undergrund og navnlig forventningerne om, hvad der kunne findes, ligesom satte Grønland i focus på dette meget spændende felt.

Det kom hurtigt til at stå klart, at forholdene hernede ikke havde ret meget tilfælles med de særlige grønlandske forhold, og at disse også krævede afvigende bestem-

melser i forhold til den egentlige danske undergrundslov. Derfor nedsatte man i januar 1960 en meget sagkyndig kommission med den hovedopgave at fremkomme med udkast til en særlig minelov for Grønland. Efter halvtredje års forløb kom der en betænkning. Efter forudgående forelæggelse i Grønlands landsråd blev forslaget som allerede nævnt fremsat i folketinget, og jeg erindrer et meget grundigt udvalgsarbejde, der dog også var præget af megen og forståelig usikkerhed.

På den ene side havde ministeriet og folketinget det sigte at søge tilvejebragt et grundlag, der skulle gøre efterforskning med henblik på senere udnyttelse så tillokkende som muligt, på den anden side måtte man tillige føle sig forpligtet til at varetage de mere samfundsbetonede interesser ikke mindst for det grønlandske samfund. Men dertil kom det nok så afgørende, der for så vidt kunne siges at være en forudsætning for det hele, at eventuelle interesserede, der påtænkte at forske i Grønlands undergrund, også kunne opnå en rimelig dækning for deres indsats og for deres risiko.

Det siger sig selv, at denne opgave ikke var let; men loven blev vedtaget efter at have fået almindelig tilslutning i det nedsatte folketingsudvalg.

Så vidt vi har været orienteret i Grønlandsrådet, har der siden lovens vedtagelse efterhånden været en halv snes kontakter med henblik på efterforskningskoncessioner, og heraf må man vel anse en væsentlig del for at være seriøse. Men som det fremgår af ministerens fremsættelsestale såvel som af lovforslagets bemærkninger, har man måttet gøre de erfaringer, at der har været store vanskeligheder med at føre en virkelig realitetsforhandling, når det drejer sig om udnyttelseskoncessioner og navnlig om fastsættelse af afgifterne til staten. Lovens udformning og ordlyd har skabt mange vanskeligheder for ministeriets embedsmænd under de forhandlinger, der har fundet sted. Det har ikke været tilstrækkeligt med god vilje, når man er strandet på lovens ordlyd, og derfor består dette spørgsmål foreløbig uløst.

I erkendelse af denne tingenes tilstand har der nu været nedsat en arbejdsgruppe med repræsentanter ikke alene for ministeriet for Grønland og under ledelse af mini-